

Důvěrnost s druhými lidmi – další kroky

Důvěrnost znamená, že jsou k sobě dva milenci skutečně otevření, nemají strach jeden z druhého a nic před sebou neskrývají. Mohou říct cokoli, aniž by zakusili jen náznak strachu, že toho druhého urazí či zraní... Pokud si milenec myslí, že se jeho partner urazí, pak není jejich intimita ještě dostatečně hluboká. Jde o jistý druh úmluvy, kterou může cokoli narušit. Jestliže však dva milenci začnou cítit, že nemají co schovávat a že mohou říct cokoli, dosáhne-li jejich důvěra takové hloubky, že budou vědět, co chtěl druhý říct, ačkoliv to neřekne, začnou se stávat jedním.

Budte viděni

Život je pouť, a pokud nedosáhnete lásky, zůstane pouť, která nikam nevede. Stále budete chodit v kruhu a okamžik naplnění, v němž budete moci říct „Jsem u cíle. Stal jsem se tím, kvůli čemu jsem přišel. Semeno došlo naplnění v květině“, nikdy nenastane. Láska je cíl a život je cesta. A cesta bez cíle bude nutně neurotická a zmatená. Nebude mít žádný směr. Jeden den půjdete na sever, druhý den na jih. Bude to náhodné, cokoli vás bude moci zavést kamkoli. Dokud si neujasníte svůj cíl, budete jako naplavené

dříví. Může to být velmi vzdálená hvězda – na tom nezáleží – ale měla by být jasná. Je-li daleko, je to v pořádku, měli byste ji však vidět.

Jestliže se můžete na tuto hvězdu očima zaměřit, pak ani deset tisíc kilometrů dlouhá cesta nebude dlouhá. Jdete-li správným směrem, potom sebedelší cesta nepředstavuje problém. Pokud však jdete špatným směrem, nebo pokud se nepohybujete vůbec, či naopak všemi směry, váš život se začne hroutit. To je neuroza – nevědět, kam jít, co dělat, kým být – zhroucení energie. Nevíte-li, kam jdete, jestliže netušíte, o čem to celé je, vzniká ve vašem nitru trhлина, rána, temná díra, a vzbuzuje to ustavičný strach. To je důvod, proč se lidé celý život třesou. Mohou to skrývat, mohou to zakrývat, nemusejí to nikomu ukazovat, avšak žijí ve strachu. To je důvod, proč mají z intimity s druhým člověkem takové obavy – dovolíte-li druhému, aby se vám přiblížil přespříliš, je možné, že spatří černou díru ve vašem nitru.

Slovo *důvěrnost* - *intimita* vychází z latinského kořene *intimum*, který označuje vnitřek, vaše nejnějnější jádro. Jestliže je vaše nitro prázdné, nemůžete s nikým navázat důvěrný vztah. Nelze svolit k intimu, intimitě, protože druzí lidé spatří tuto díru, ránu i hnis, který z ní vytéká. Uvidí, že nevíte, kdo jste. Poznají, že jste blázni, že netušíte, kam směřujete, že jste nezaslechli svou vlastní píseň, že váš život je chaos, a nikoliv kosmos. Proto máte z intimity strach.

Dokonce i milenci se zřídka kdy stávají intimními. To, že máte s někým sexuální vztah, ještě neznamená, že jste intimní – genitální orgasmus zdaleka není vše, v čem intimita spočívá. Je jen jejím okrajem. Intimita jej může zahrnovat, anebo nemusí. Intimita je totálně odlišná dimenze. Je to svolení k tomu, aby do vás druhý člověk vstoupil, aby vás spatřil takové, jací jste. Dovolujete, aby vás druhý

spatřil z vašeho nitra, zvete ho do nejhlubšího jádra své bytosti. V moderním světě se intimita vytrácí. Dokonce ani milenci nejsou intimní. Přátelství je jediné slovo, které nyní existuje. Intimita se vytratila. Proč? Ten důvod tkví v tom, že nemáte co sdílet. Kdo touží ukazovat svou vnitřní chudobu? Všichni chtějí předstírat: „Jsem bohatý, došel jsem na konec, vím, co dělám, vím, kam kráčím.“

Intimita je totálně odlišná dimenze. Je to svolení k tomu, aby do vás druhý člověk vstoupil, aby vás spatřil takové, jací jste. Dovolujete, aby vás druhý spatřil z vašeho nitra, zvete ho do nejhlubšího jádra své bytosti.

Lidé nejsou připraveni a nemají dostatek odvahy na to, aby se otevřeli, aby odhalili chaos ve svém nitru a stali se zranitelnými. Druzí by toho mohli zneužít, z toho máte strach. Kdyby druzí lidé spatřili, že jste zmatení, mohli by se stát příliš dominantními. Kdyby zpozorovali, že potřebujete Mistra, že nejste Mistr své vlastní bytosti, mohli by se stát vašim Mistrem. Všichni se tedy snaží chránit, aby o jejich vnitřní bezmocnosti nikdo netušil, protože jinak by mohli být zneužiti. V tomto světě panuje příliš mnoho zneužívání.

Láska je cíl. A jakmile budete mít ve svém cíli jasno, vaše vnitřní bohatství se začne rozrůstat. Rány se rozplynou a promění se v lotos. Rány se promění v lotos. To je zázrak lásky, kouzlo lásky. Láska znamená největší alchymickou sílu na světě. Lidé, kteří vědí, jak ji používat, mohou dosáhnout nejvyššího vrcholku, jemuž říkáme Bůh.

Lidé, již nemají o jejím používání ponětí, se budou plazit v temných hlubinách existence a nikdy na sluncem zalité vrcholky života nevystoupí.

Potřeba soukromí

Každá bytost má dvě části – vnějšek a vnitřek. Vnějšek může být veřejný, avšak vnitřek nikoliv. Učiníte-li vnitřek veřejným, ztratíte svou duši, přijdete o svou původní tvář. Budete žít, jako byste neměli vnitřní bytí. Váš život bude šedivý, zbytečný. Stává se to lidem, kteří vedou veřejný život – politikům, filmovým hercům. Tito lidé začnou být známí a připraví se zcela o své vnitřní bytí. S výjimkou toho, co o nich říká veřejnost, netuší, kým jsou. Jsou závislí na názorech ostatních, nemají pocit vlastního bytí.

Jedna z nejslavnějších filmových hereček – Marilyn Monroe – spáchala sebevraždu a psychoanalytikové si dodnes lámou hlavu proč. Byla jednou z nejkrásnějších žen, jaké kdy žily, jednou z nejúspěšnějších. Zamiloval se do ní dokonce i prezident Spojených států John F. Kennedy a milovaly ji miliony lidí. Nikdo si nedokáže představit, že by bylo možné dosáhnout něčeho víc. Marilyn měla naprosto vše.

Ale byla známá a věděla o tom. Dokonce i tehdy, byl-li v její komnatě láska prezident Kennedy, oslovovala ho „Pane prezidente“, jako by se člověk nemiloval s člověkem, ale s institucí.

Ona byla institucí. Pozvolna si uvědomila, že nemá nic soukromého. Jednou pózovala pro kalendář aktů a někdo se jí zeptal: „Měla jste něco zapnutého, když jste pózovala pro tento kalendář?“

Marilyn odpověděla: „Ano, měla jsem něco zapnutého – rádio.“

Obnažená, nahá, žádné soukromé Já. Mám pocit, že spáchala sebevraždu, protože to byla poslední věc, kterou mohla udělat v soukromí. Vše bylo veřejné; sebevražda byla jediná věc, jež jí zbyla a kterou mohla vykonat sama, o samotě, absolutně intimně a tajně. Znamé lidi to k sebevraždě vždy přitahuje, poněvadž jediné prostřednictvím sebevraždy mohou zakusit záblesk toho, kdo jsou.

Mám pocit, že Marilyn Monroe spáchala sebevraždu, protože to byla poslední věc, kterou mohla udělat v soukromí. Vše bylo veřejné; sebevražda byla jediná věc, jež jí zbyla a kterou mohla vykonat sama.

Vše, co je nádherné, je vnitřní a nitro znamená soukromí. Všimli jste si někdy, jak se milují ženy? Ženy vždy zavírají oči. Něco totiž vědí. Muž se miluje s otevřenými očima, stále pozoruje. Není do milování zcela ponořen, není do něj totálně zabrán. Je jako voyeur, jako by se miloval někdo jiný a on se na to díval, jako by se milování odehrávalo na televizní obrazovce či ve filmu. Ženy však vědí víc, neboť jsou jemněji naladěny na nitro. Ženy vždy zavírají oči. Láska pak voní zcela jinak.

Udělejte jednu věc: začněte si večer napouštět vanu a pak vypněte a zapněte světlo. Když vás bude obklopotvat tma, mnohem jasněji uslyšíte, jak teče voda. Zvuk se zostří. Bude-li svítit světlo, zvuk tak pronikavý nebude. Co se ve tmě děje? Protože ve tmě nevidíte, vše ostatní zmizí. Zůstanete pouze vy a zvuk. To je důvod, proč se všechny dobré restaurace vyhýbají ostrému světlu. Jejich interiér je osvětlen svíčkami. Jsou-li v restauraci zapálené svíčky, chuť

jídla je intenzivnější – dobře jíte a chuť vnímáte silněji. Obklopuje vás vůně. Svítí-li příliš pronikavé světlo, chuť se rozplyne. Oči dělají ze všeho veřejnou záležitost.

Hned v první větě své *Metafyziky* Aristoteles říká, že zrak je nejvyšší lidský smysl. Není – zrak se ve skutečnosti stal příliš dominantním. Zabral si celé jáství a zničil všechny ostatní smysly. Aristotelův mistr Platon tvrdí, že smysly jsou hierarchicky uspořádány – zrak se nachází na vrcholku, dotek vespodu. Platon se absolutně mýlí. Žádná taková hierarchie neexistuje. Všechny smysly jsou na stejné úrovni a do žádné hierarchie by seřazeny být neměly.

Osmdesát procent vašeho života se zaměřuje na zrak. Tak by to být nemělo, je nutné, abyste znovu nastolili rovnováhu. Měli byste se také dotýkat, poněvadž dotek má v sobě něco, co vám oči dát nemohou.

Vy však žijete prostřednictvím zraku: osmdesát procent vašeho života se zaměřuje na zrak. Tak by to být nemělo, je nutné, abyste znovu nastolili rovnováhu. Měli byste se také dotýkat, poněvadž dotek má v sobě něco, co vám oči dát nemohou. Vyzkoušejte si, *vyzkoušejte si*, jaké to je, pokud se dotýkáte ženy nebo muže, kterého milujete, v jasném světle nebo ve tmě. V temnotě se tělo odhaluje, v jasném světle se ukrývá.

Viděli jste Renoirovy malby ženských těl? Mají v sobě něco zázračného. Ženské tělo malovalo mnoho malířů, avšak žádný z nich se nemůže s Renoirem srovnávat. V čem spočívá ten rozdíl? Jiní malíři malovali ženská těla tak, jak je viděly oči. Renoir je maloval tak, jak je vní-

maly ruce. Jeho malby jsou velmi vřelé, obsahují blízkost a živost.

Jestliže se dotýkáte, děje se něco velmi blízko. Pokud se díváte, děje se to velmi daleko. Ve tmě, v utajení, v soukromí se odkrývá něco, co se v otevřenosti, na tržišti odhalit nemůže. Jestliže se na vás ostatní lidé dívají a pozorují vás, něco hluboko ve vašem nitru se scvrkává, nemůže to kvést. Je to stejné, jako když položíte semínko na zem, aby se na ně mohli všichni dívat. Takto nikdy nevyklíčí. Je zapotřebí, abyste je vložili hluboko do dělohy země, do hluboké temnoty, kde je nebude nikdo pozorovat. Tam začne klíčit a narodí se z něj nádherný strom.

Stejně jako semínko potřebuje temnotu a soukromí země, všechny vztahy, které jsou hluboké a intimní, zůstávají v nitru. Potřebují soukromí, místo, kde mohou existovat pouze dva.

Stejně jako semínko potřebuje temnotu a soukromí země, všechny vztahy, které jsou hluboké a intimní, zůstávají v nitru. Potřebují soukromí, místo, kde mohou existovat pouze dva. Pak nastane okamžik, kdy se rozpustí dokonce i dva a zbude jenom jeden.

Dva milenci, již jsou naladěni jeden na druhého, se rozpouštějí. Existuje pouze jeden. Společně dýchají, jsou pohromadě – existuje zde společenství. Pozoroval-li by je někdo další, nebylo by to možné. Pokud by se na milence dívali druzí lidé, oni by se nedokázali nikdy uvolnit. Oči druhých lidí by jim v tom bránily. Vše, co je krásné, vše, co je hluboké, se tedy odehrává v temnotě.